

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Ab ijsdem Ordinum regni conuentus habetur, in quo de Ecclesiae
restauracione actum fuit: & quomodo Legatus Pontificius populum ab
Excommunicatione absoluerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

quidem, qui omnes suas cogitationes & conatus coconuerteret, ut Angliam Hispaniæ adiungeret. Nonnulli ut Philippi causam plausibiliorem facerent, Genealogiam quandam edicurarunt, in qua Philippi genus à Ioanne Duce Lancastriæ, qui Eduardi III. regis fuit filius reperiatur, & Leopardiarque Isliæ Anglorum Austriacæ domus insignibus coniuncta cernebatur. Quæ tamen res suspicionem magis accendit quam minuit. Anno M. D. LIV. XVIII. Cal. Sextilis Philippus cum CXVI. nauium classe, Iulii obriga Calætorum portu soluit, triduo, post Hamtonam appulsus, frustra mari insidiantibus Gallis. Postridie nauis ad id superbe ornata exceptus, cum præcipuis Consiliarijs & proceribus, in Belgium remissa classe, ad portus molem in terram descendit: & equo regio apparatu strato, qui ad id paratus erat, in scenso, in oppidum venit. Die sequenti post missitata utrimque munera, Princeps magna suorum & regulorū Anglorum, qui partim reginæ iussu, partim vltro salutar ipsum venerant, caterua stipatus, Vintonium ad reginam venit, in Episcopi, à quo Latina oratione ante exceptus fuerat, ædibus diuersis: ac salutar modo regina, sequenti die longum cum ea colloquium habuit: tuncque Cæsaris legati ipsius nomine regno Neapolitano cesserunt, & ius omne quod ipsi in eo competebat, in Philippum filium transtulerunt. xxv. Iulij ipso D. Jacobi festo Anno 1554 nuptiæ celebræ sunt, rebusque omnibus rite confectis, proclamationes titulorum vtriusque publice factæ sunt, Latina, Francica & Anglica lingua. Peracto sacro, inter choreas ac conuiuia ac cetera regalis lætitiæ (quæ modica tamen fuerunt) oblectamenta, dies extracta est. Inde deducente regina, Philippus Londinum honorifico ac splendido paratu ingressus est, & in primario templo D. Paulli à Londinensi Episcopo habita Latina oratione de Ecclesiæ & regni conseruandis priuilegijs, Vithaliam inde in regium palatium concessit. Non multo post Galliarum rex per Noallium regi ac reginæ gratulatus, omnem eis amicitiam & beneuolentiam pollicetur. Cardinalis quoque Polus, et si Romæ, apud Papam & apud Cæsarem & Reginam Angliæ diffamatus esset per æmulos, mense Septembris Calæto in Angliam traiecturus soluit, & tam Calæti, quam Angli tenebant, quam Grauisindæ magnifice est exceptus, oblatam ei diplomæ restitutionis suæ, contra id quod dum ab Hen-

rico VIII. decretum fuerat. In de IX. Cal. Dec. Londinum ad Comiticia istuc inducta & cæpta contendis, prælata cruce Argentæ, insigni Legationis Apostolicæ. (a)

IV. Philippus ut initio statim conceptæ de se spei aliquo modo satisfaceret, ad XXI. Nouembriis eodem Anno Status regni convocarat. Ad ea comiticia Polus Cardinalis venit; & expositis legationis suæ causis, omnes monet ut Deo gratias agant, qui talem ipsis Regem dederit atque Reginam. Postridie quum orationem & postulata Poli approbasset Ordines, concepta fuit petitionis formula, qua Regi ac Reginæ supplicat, ut apud illum intercedant. Eius hæc erat sententia. *Pœnitere se vehementer schismatis, quod obedientiam Apostolicæ Sedi denegarint, & quod decretis aduersus illam factis assenserint: in posterum vero se futuros in ipsius atque Regina potestate, & facturos quidquid omnino possint, ut eiusmodi leges omnes atque decreta his comitijs abrogentur. Maiorem igitur in modum orare ut intersuuant, & efficiant ut censuris absoluti, in quas iuxta leges Ecclesiasticas per schisma inciderrant, in Ecclesia gratiam tanquam filij pœnitentæ recipiantur, & deinceps in Romana Sedi & Pontificum obedientia seruire Deo possint, ad ipsius nominis gloriam; & suam ipsorum salutem.*

Alterâ die quum iterum adesset Rex, Regina & Legatus, consurgit Cancellarius, & quid super Legati postularis decreuerint Ordines, clare pronunciat: deinde supplicem petitionem Ordinum scripto comprehensam & obfirmatam Regi tradit atque Reginæ. Quam illi apertam Cancellario dant ut pronuncietur. Tum ille rogat ab universo cœtu (qui totam regnum representat) num ratam habeant? Illis affirmantibus, Rex atque Regina consurgunt, eamque Legato tradunt. Is quum legisset, diploma legationis suæ vicissim exhibet, mox illud recitatur, ut ipsos absoluerent. Post orationem habet lingua vernacula, & quam grata sit Deo pœnitentia, multis exemplis ostendit; & beneficij quo ab orco ad cælum reuocarentur, magnitudinem exaggerat. Mox consurgit. Idem rex ac regina faciunt, & in genua vnâ cum toto cœtu subsidunt. *Illum illo Dei numen atque misericordiam implorans*

a Bxonijs Tomo 20. Annual. Anno 1555. num.

plorans obtestatur, ut populum benigne respiciat, eique culpam ignoscat: sequi Legatum à Pontifice Christi Vicario dicens, ut illos absolvat, de more benedicti tibi multitudinis, eamque absolvit. Ad sacellum deinde itum est, ibique Deo sum acta gratia symphonia cantorum, & festæ lætitiæ edita signa sunt: quarum tamen Angliæ non multo post in hæresin relapsæ, diuturna non fuit, ut sequenti capite ostendam. Reconciliatio hæc incidit in profectum Sancti Andree Anno 1554. decretumque fuit à Polo, ut quotannis die festo S. Andree eius beneficii memoria singulari cultu celebraretur. & ut totus Clerus ac populus per universum regnum in sua quisque Parochiali Ecclesia, in genua provoluti, reconciliationis gratiam humiliter postularent. (b)

In urbem mox missi Legati Eliensis Episcopus, Montiacuti Vicecomes, & Eduardus Carneus J. C. qui regni nomine obedientiam Pontifici præstarent. Dici sane vix potest quanto gaudio ijs à Cardinalium Collegio & ipso Pontifice, adeoque universo populo accepti fuerint: statimque supplicationes publica facta Deoque gratia ob tantum beneficium per soluta sunt: indulgentia insuper ad modum Jubilæi per Christianum orbem publicata est. Ad publicam hanc lætitiæ alia quoque causa accessit, quod nempe regina setum iam concepisse crederetur. Quam ob rem per totum regnum supplicationes decreta, & ab Ordinibus regina viginti librarum Sterlingensium millia dono missa sunt. Anno sequenti 1555, Septimo Januarij Noalhus à Galliz rege missus in Angliam redijt, litterasque secum attulit, quibus reginæ adeoque toti regno de reconciliatione cum S. Sede gratulabatur. Idem quoque rex ad Polum Cardinalem scripserat, eius industriam in promovenda hac sibi tantopere grata reconciliatione, miris commendans.

V. In hac tamen restitutione religionis graves quædam intervenerunt difficultates, è quibus si Polus se ipsum aliosque nonnulla Indulgentia non expeditisset, Angli non ita prompte in hanc reconciliationem & Pontificiæ auctoritatis agnitionem consentire nec in officio permanisuri fuerant. Certum est, res omnes non eodem modo tractandas esse. Placidam alia, asperam alia vulnera manum requirunt. Et in his quidem casibus faciendum est quod possumus, non vero tentandum quod volumus, si spes perficiendæ absit. Quam ergo Polus Cardinalis, qui liberam pro-

re nata ex suo arbitrio agendi potestatem à Pontifice acceperat, animadverteret, difficile, atque adeo impossibile fore Ecclesiastica bona ijs qui sub Henrico VIII. & Eduardo VI. regibus ea ad se rapuerant, extorquere (facilius enim reperis qui Deum pro Mundo quam qui Mundum pro Deo deserant) summa prudentia, quam D. Bernardus omnium virtutum abyssum appellavit, in toto hæc negotio versandum sibi existimavit. Et bonorum quidem Ecclesiasticorum usurpatores regibus ac Legato supplicabant, ut pacifice ea vel ante possidere sibi liceret. Quamvis autem petitio eiusmodi eis quicum Deo & Ecclesia reconciliari optabant, nequaquam digna videretur: tamen ordinibus postulantibus eò ventum est, ut publico instrumento Pontifici nomine & auctoritate edito omnes de huiusmodi bonis ac possessionibus in schismate acquisitis, quoad pœnas & censuras Canonicas, in perpetuum securas & absolutas Legatus declaravit. In quo tamen omnes gravissime admoneretur, ut quantopere iniusta hæc occupatio & Dei voluntati & ipsorum conscientia adversaretur, mature secum perpenderent: quia potius regina, omnia ab Henrico patre Ecclesia ablata restitueret, ac monasteria & templa passim restituisse pollicita, exemplum sequerentur. In eodem scripto Legatus cum omnibus infra gradus ab Ecclesia prohibitis conjugatis dispensat, eorumque matrimonium & prolem iuberet esse legitima: Episcopus etiam priori schismatis factos confirmat. Hoc velim attendant ij, qui in rebus arduis nimio zelo ac pertinacia utuntur, ac de concepta semel sententia aut eoque iustum ipsis videtur, ne latum quidem unquam volunt discedere: atque ita sæpe rem ad extremam redigunt perniciem & desperationem. Zelus enim prudentia destitutus, boni nihil, sed potius mala omnia operatur. Imperent sibi ergo homines in magnarum rerum administratione versantes, & affectus suos ita refrænent, ut ne quod malum est pertinacia sua multo deterius reddant. Quod si tum Polus Cardinalis temporibus non obsecundasset, non modo nihil profecisset, verum etiam omnem rem & sperem vertisset. Omnia vero à Polo sum acta, deinde Pauli IV. Pontificis assensu & litteris stabilita fuerant & confirmata. Episcopi vero hac com-

b Fufius hæc Bzonius & alij referunt.